

Br. Eostahij:

Jaslice.

*Jaslice! — Ljubek spomin...
Pesmi nas dvigajo svele — —
Božje pozdravljamo Dete,
Jezuščka, kralja višin.*

*„Sladka je milosti moč!“ —
pevajo čisti duhovi...
Vabijo k Bogu zvonovi:
„Sveta, o blažena noč!“*

*Lučke ljubezni žaré:
k Jezuščku v cerkev htilimo...
Dete nocoj povabimo
— v jaslice — v svoje srce!*

Alojzij — naš varuh.

Ali ga vidite?

*Mladost je v njegovih očeh,
lepota na rožnatih licih,
na ustnicah blažen nasmeh.*

*Bele kot sneg so njegove roke —
v njih mu lilije bleste.*

*Meglice srebrne in zlate
okrog glave mu drhte.*

Ali ga poznate?

To si ti, Alojzij — mladenič deviški!

*Nagni se k nam v svoji zarji svetniški!
Razodeli bi ti radi veliko skrivnost:*

*Glej — v našem srcu je lučka blesteča —
sveta vera.*

*Glej — v našem srcu je cvetka dehteča —
sveta čistost.*

*Glej — v našem srcu je velika sreča —
je Bog.*

*O Alojzij, — naš varuh,
čuvaj našo lučko,
da ne umre,
čuvaj našo lilijo,
da nam jo satan ne stre.
Čuvaj srečo našega srca,
da ne izgubimo nikdar Boga!*

31. decembra 1926. se bodo zbrali v Rimu za 200 letnico svetništva Alojzijevega in Stanislavovega fantje iz vseh dežel sveta, da poneso na grob obeh vzornikov prisego kat. mladine, ki hoče živeti po programu obeh svetnikov. Ali ste podpisali vsi Orlički in Mladci prisego? Slovenski Mladci bodo tudi šli in ponesli klic slovenskega Orla v Rim. —

P. Krizostom, Rim:

Sobica sv. Stanislava.

V Rimu na griču Kvirinalu, kraljevi palači nasproti, stoji prijazna cerkvena sv. Andreja. Zidana je v obliki elipse in zelo bogato okrašena. V velikem oltarju hranijo križ, na katerem je umrl sv. Andrej mučeniške smrti. Na levi strani je kapela, posvečena sv. Stanislavu Kostki. V tej kapeli stoji pod oltarjem dragocena skrinja z relikvijami tega sv. mladeniča. Oltarna slika predstavlja sv. Stanislava, ko se mu prikaže Marija z Jezuskom v naročju. Ob straneh na steni sta dve sliki: desna predstavlja, kako dvigajo angeli sv. Stanislava v nebеса, leva pa prizor, ko obhaja angel sv. Stanislava na Dunaju.

Nešteto lučic razsvetljujejo oltar in spodaj na svetnikovem grobu gori rdeča lučka v obliki srca — znak velike ljubezni, ki jo je gojil nedolžni mladenič do Boga. Na levi strani v tej kapelici stoji dragocena vaza, s prekrasnimi umetnimi rožami, ki jih je poslal pred nekaj dnevi sveti oče Pij XI. kot dar ob bližajoči se dvestoletnici svetnikove kanonizacije. Na drugi strani pa visi na steni bel venec — letošnji dar poljskih mladeničev.

Kadarkoli me zanese pot na Kvirinal, stopim vedno za par trenutkov v to prijazno cerkvico in opravi pred Stanislavovim oltarjem kratko pobožnost.

Tudi danes sem storil tako.

Povedati Vam pa moram, da sem na grobu sv. Stanislava danes prav toplo priporočil vse slovenske Orličice in Orličice, mladce in mladenke temu ljubeznivemu zaščitniku nedolžnih src.

Po končani molitvi sem stopil v samostan, ki je prizidan k ceki. Jezuitski brat me je peljal v drugo nadstropje in mi odprl sobo, v kateri je umrl sv. Stanislav. Spremenjena je v mično kapelo. Ta soba prvotno ni bila na tem mestu, ampak so jo prenesli iz onega dela samostana, ki ga je italijanska vlada ugrabila redovnikom ter ga spremenila v vojašnico. — V prvi prednji sobi so razvrščene v lepem redu Pozzove slike iz življenja sv. Stanislava, v drugi pa razne relikvije, med katerimi naj vam pa omenim le lobanjo sv. Pija, mučenca, ki je dal kot majhen deček življenje za Gospoda.

Stopil sem v kapelico, ki je opremljena zelo bogato v baročnem slogu.

V sredini ob steni je prekrasen kip sv. Stanislava. Svetnik leži na postelji — pravkar je umrl. Glava, roke in noge so iz belega marmora, obleka iz črnega, postelja in blazine iz pisane. V eni roki drži križ, v drugi pa podobico Matere božje. Zada na steni visi velika oljnata slika, na kateri so upodobljene nedolžne device: sv. Cecilija, sv. Agneza in sv. Barbara, ki hite deviškemu mladeniču nasproti. Na tronu pa sedi ne-

beška Kraljica, obdana od angelov, in pričakuje z razprostrtimi rokami svojega zvestega sina, da bi ga objela in peljala v večna, blažena nebesa.

Sv. Stanislav je umrl zelo mlad; niti 18 let še ni bil star, pa vendar je umrl kot mož, kot zrel mož — poln velikih zaslug. Na kratkem zemeljskem potovanju si je okrasil svojo dušo z nedopovedljivim bogastvom in prav zato je bila njegova smrt tako lepa. Sejal je dobro seme v svojih nežnih letih in to seme mu je rodilo sladek sad. Vzgojil si je svojo voljo tako, da je stremela le za čednostjo in krepostjo. Krčevito je držal

Prava slika sv. Stanislava.
(1550—1568)

v svojih rokah lilijo čistosti in za ves svet bi je ne bil izpustil. — Pripravljen je bil rajši stokrat umreti najstrašnejše smrti, kot pa z najmanjšo nespodobno mislijo omadeževati svojo čistost. Zato pa lahko rečemo, da je bila njegova smrt zmago-slavje čistosti. Odprla so se zlata nebesa, tri svete device so se spustile na zemljo in so odpeljale mladeniča Stanislava v Marijino naročje, v naročje predobre nebeške matere, ki jo je deviški svetnik v življenju tako nežno ljubil in tako iskreno častil. Marija je ovenčala z božjim sijajem tega svojega zvestega otroka.

Ali ni taka smrt lepa? Kdo bi si je ne želel? Po moji misli se niti smrt imenovati ne more — ne, to ni smrt — to je veseli slavnostni vohod ženina v hišo najboga-

tejšje svatbe, to je slovesno povišanje junaka do časti, ki je ni moč popisati in ki je le malokomu dano jo globo občutiti.

Preprost, ubog, ponižen in nepoznan je bil Stanislav v življenju. Ni opravljal nobene imenitne službe — bil je dijak. Poudariti pa moram, da je bil dober dijak: vesten, natančen, točen, zelo nadarjen — vendar nepoznan in skrit. Po smrti pa je postal velika slava poljske države. Tisoči in tisoči prihajajo zdaj na njegov grob, da se mu poklonijo in da se izroče njegovemu varstvu.

Ti bi bil gotovo rad tako velik, kot je sv. Stanislav. Prav imaš; zakaj take želje so lepe in dobre — toda vedi, prej

moraš biti majhen, ponižen, preprost in pa nedolžnost svojega srca moraš ohraniti do smrti neomadeževano. Tvoje srce mora žareti v ljubezni do Gospoda, kot tista lučka na Stanislavovem grobu. Tvoja duša mora biti vsa prevzeta od nežnega nagnjenja do Brezmadežne.

Pa boš rekel: „Joj, težko se mi je vedno premagati in delati vedno le to, kar je prav.“

Verjamem. Glej, zato imaš pa ljubeznivega zaveznika sv. Stanislava. Prosi ga pomoči! Po njegovem posredovanju boš postal tudi ti nekoč velik in slaven.

Učitelj Trepur:

Takega ni kot je sosedov Jakec.

Med naraščajniki našega odseka je tudi sosedov najmlajši sinček Jaka. Ker je najmlajši, ga je njegova mamica precej »scartala«, tako da ima sedaj velikokrat z njim svoj križ. Ker jo ne mara ubogati, je večkrat kaznovan.

Danes vam hočem povedati, kaj je spreobrnilo našega Jakca.

Bilo je pri zadnji naraščajski telovadni uri. Med onimi, kateri so zakasneli, je bil tudi naš Jakec. Ker so dečki že stali v »pozoru«, je Jakec udrl kar med nje, prerivaje se na desno in levo. S tem je zmešal vrsto in prav nemilo vjel vaditelja, kateri ga je za kazen potegnil iz vrste in ga postavil v kot v nemalo veselje drugih tovarišev, katerim je že večkrat presedala njegova neubogljivost in redno zamujanje telovadnih ur. Kar se oglasi Drejčeto Tinče: »Saj je tudi zadnjič Jakec vrgel svoji starejši sestri Tončki s tako silo kamen v glavo, da ji je prebil čelo. To pa samo vsled tega, ker je povedala materi, da meče Jaka kamenje na streho. Seveda je bil Jaka občutno kaznovan, ker ni ubogal mame, katera ga je večkrat opominjala, naj ne meče kamenja ne na streho, ne na cesto.«

Oglašali so se še drugi dečki, ki bi radi pripovedovali razne zgodbe o Jakčevi neubogljivosti ali vaditelj je z resnim poveljem »pozor« končal to opravljanje, češ, Jakec je dobil za to kazen, zaradi današnje zamude in neubogljivosti bo pa moral stati v kotu, dokler bomo vadili proste vaje.

Ta kazen je nemalo zadela Jakca. Pograbi svoj klobuk in udere brez pozdrava iz telovadnice. Vaditelj ne reče ničesar, le na koncu telovadne ure pove dečkom, naj naznanijo Jakčevi mami ves današnji dogodek in obenem povedo dečku, da ne bo smel nastopiti pri prihodnji telovadni akademiji, dasiravno ima že kroj pripravljen.

K prihodnji telovadni uri, zadnji pred akademijo, pride eden prvih naš Jaka, hoteč se s tem prikupiti vaditelju, da bi ta pozabil na izrečeno kazen. Vaditelj poveljuje »pozor!« »v red« »nastop!« Ko pa vidi v vrsti malega obsojenca, mu zapove zapustiti vrsto in oditi domov. Nič ni pomagal obupen dečkov jok, ne mile prošnje, deček je moral iz vrste. Pred odhodom ga je še vaditelj prijateljsko posvaril, naj bo v prihodnje bolj ubogljiv, točen in vesten v izpolnjevanju svojih dolžnosti doma, v šoli in v telovadnici, potem lahko upa, da nastopi poleti pri javni telovadbi na prostem; ako pa do takrat ne bo pokazal pravega poboljšanja, bo predlagal v vodstveni seji naraščajškega odbora, da se ga izključi iz naraščaja. Pristavil pa je še, obrnjen proti drugim dečkom: »Taka ali pa še hujša kazen bo zadela vsakega naraščajnika, o katerem bom zvedel, da ne uboga svojih staršev, je nemaren v šoli in daje slab zgled vsemu naraščaju.«

Ta kazen je ozdravila Jakca. Od tega dne je postal ves drugi. Mamica doma se je kar čudila tej izpremembi, le bala se je, da znova ne zabrede v svoje prejšnje napake. Zato ga je spodbujala in mu slikala, kakšno veselje bo zanj in za njo, ko bo videla njega, nekdanjega največjega neubogljivca, pri javni telovadbi.

Deček je ostal pri svojem sklepu in upajmo, da ga najdete med najboljšimi telovadci naraščajske vrste pri javni telovadbi.

Moj božični večer l. 1916.

Naj Vam, dragi Orlič, zapišem lep dogodek iz mukopolnega vojaškega življenja izza svetovne vojne. Hudi so bili tisti časi. Vi jih ne poznate. Vendar včasih pa je le bilo lepo! Zlasti sveti večer pred desetimi leti mi je v prav lepem spominu. Trije enoletni prostovoljci smo bili v daljnem nemškem mestu. Prav tisti čas je bilo, ko doma hodijo po hiši, da prijeten vonj kadila praznično ovije hišo, da je vredna obiska božičnega Deteta. Sedeli smo v mrzli vojaški baraki. Nismo govorili. Na sveti večer, pa proč od mamice in bratov in sester! Kako bridko! Baraka je bila temna in tiha. Mraz je silil skozi špranje, da smo se tresli zmrzli in gladni. »Ti, kaj boš Ti, ko se vrneš domov? Meni je danes tako tesno, da bi jokal. Eno bi rad bil: duhovnik, ki bi lajšal gorje ubogim ljudem. Sedaj vem, kaj je gorje, lahko bom ljudi tolažil, verjeli mi bodo.« — »Ti, jaz hočem tudi samo to postati: duhovnik; lahko pomagam vsem.« — »Kako se vjemamo,« reče tretji. »Gotovo je to najlepše darilo božjega Deteta. Pojdim, poklonimo se mu v jaslicah v cerkvi.« — In smo šli kakor pastirčki, ko so začuli »Slava Bogu na višavah — — —« in prinesli smo svojo obljubo in tiho željo, da bi bili uslišani.

Danes smo vsi trije duhovniki in se kaj radi spominjamo prelepega svetega večera pred desetimi leti.

A.

France Poberaj:

Sport.

Orlič Tonček je bil silno radoveden. Vse je hotel slišati, vse je hotel vedeti. Ko je nekega dne šel iz šole, je videl dva fanta, ki sta hodila v mestne šole, kako se nekaj pričkata in čez nekaj časa je slišal: »Sport je vseeno zdrav, kaj boš nasprotoval!« — »Oha, kaj je pa to?« si je mislil. Brž je tekel po pojasnilo k bratu vaditelju, ki mu je nekako takole povedal:

»Recimo, da bi se ti, Tonček, tvoj bratec Mirko in pa ostali Orliči domenili, da se boste zbirali o lepem vremenu na kaki trati ali v gozdu, se tam igrali, skakali v višino in daljino, tekali, metali težko kamenje in plezali. Toda vse to bi morali delati na prostem in ne v telovadnici! Poleti bi pa pohiteli k bližnji vodi, se tam kopali, plavali ali se pa celo vozili v čolnih. Vidiš, če bi vse to delali, bi gojili sport!«

No, zdaj pa lahko govorimo že bolj učeno. Sport je torej krepitev telesa, nekaka telovadba zunaj v prosti naravi. Kako prijetno je igranje, tekanje, skakanje v družbi tovarišev daleč od prašne ceste, daleč proč od ropotanja in kričanje na zeleni trati. Srce nam bije močnejše, kri se pretaka živahneje v nas, lica se rdečijo, vse je zadovoljno, srečno. Vsa žalost je pregnana, vse skrbi zbeže v daljavo, le srečna zadovoljnost je tu! Sport je torej sredstvo za razvedrilo.

In le poglejmo one, ki gojijo pametno sport! Kako krepki, zdravi, pravilno vzrasli so. Sport nam v tem oziru popolnoma nadomešča pravo telovadbo. Če tekamo, se nam zelo razširijo prsi, utrdi srce in okrepijo pljuča, če skačemo, dobimo močne noge, da se ne utrudimo pri najmanjšem naporu. Pri plavanju postane naše telo vitko, gibčno. In če mečemo kroglo, disk, kopje, se naše roke silno utrde. Sport je torej za nas nekaka utrjevalnica.

Sedaj bi se pa kdo oglasil: »Kaj pa nogomet, kaj je pa to?« — Vidiš, tudi to spada k sportu. Sport se torej deli: na vodni sport in na sport na trdih tleh. Vodni sport bi delili v plavanje in veslanje. Sport na suhem se deli na atletiko, kolesarstvo, nogomet in turistiko. Atletika se deli na težko in lahko. K sportu spada tudi zimski sport, to je sankanje, drsanje in smučanje.

Ako sedaj sestavimo pregled sporta, je njegova slika približno sledeča:

Sport				
sport na suhem			vodni sport	
nogomet, atletika, kolesarstvo, zimski sport, turistika			plavanje, veslanje	
lahka		težka		
meti		boks		
skoki		rokoborba		
teki		težka atletika		
		sankanje		
		smučanje		
			O posameznih pododdelkih bom pisal pozneje.	

Teki se dele na tek na 100 m, 200 m, 400 m, 500 m, 800 m, 1500 m, 3000 m, 5000 m, 10.000 m in pa tek na 42 km, to je tako zvani »maratonski tek«. Skoki so: v daljavo, v višino, prosti, ob palici in troskoki. Meti so pa: meti kopja, diska, krogla in kladiwa.

Seveda pri nas, kjer nimamo priprav, ne moremo gojiti vsega, nekaj pa vendar. To so teki, skoki, nogomet, sankanje in plavanje. Zaradi sankanja vas gotovo ne bo treba priganjati, kaj ne, Orlički. H kopanju menda tudi ne. A druga je s teki in meti, kaj ne?

Vidite, to je pa tako. Orlički imate vaditelja. K njemu se obrnite, da vam preskrbi priprave: kroglo, stojalo za skok in palico. Prostor je pa povsod na razpolago. Poskusite!

Pripis. Priobčujemo, da bi Mladci in Orlički uvaževali prednost telovadbe v prosti božji naravi. Gojite pa le to, kar je vašim telesnim silam primerno in koristno! Ur.

Sestra Zofka:

Kipar.

Neki kamnosek je dobil nalog, da izkleše na stolpu stolne cerkve lepo pasijonko.

Ves teden je delal kamnosek v onih višinah. Ko se je vračal zvečer s trudapolnega dela, je bil tih in zamišljen. Vse njegove misli so ostale v oni višini stolpa — pri delu. Nihče ni vedel, kaj dela. Previsok je bil stolp, da bi ga bili mogli spremljati ljudje pri delu. Ta tihi, skromni umetnik, je pa delal, delal in ustvarjal, da mu je pot lil raz čelo in da so mu krvavele roke. Vsa njegova duša je bila pri umotvoru. Kako je klesal vsako črto, vsak kotiček! Je li računal na pohvalo, na čast? Vedel je, da si nihče ne bo upal na vrhunec, da si delo ogleda in ga pohvali. Preponižen in preskromen je bil, da bi računal na svetno slavo.

Vedel je, da bodo le ptice obkrožale in obletavale njegov umotvor, da ga bo le solnce s svojimi zlatimi žarki pozdravljalo in bo le vsevidno božje oko z dopadajenjem zrlo nanj. Tako in nič drugače ni mislil kamnosek.

V svojem srcu je čutil sveto radost, da je smel postaviti v višini znamenje, Gospodu na čast, kjer ga bo gledalo le božje oko in bo ostalo ljudem neznano.

Ko je dovršil delo, je dobil svoje majhno plačilo. Polovico zaslužka je dal za sveče, ki jih je prižgal na oltarju v zahvalo, da je delo srečno dovršil. —

Pred nekaj dnevi sem čitala to povest. Vsak dan, ko grem na delo, mi stopi v spomin ta marljivi, skromni in ponizni kipar, ki govori tiho mojemu srcu: Združi pri delu

vse svoje misli;; delaj z vso svojo dušo tudi tedaj, kadar te ne vidi drugi kot le Bog. Ako boš delala z vso dušo, z vsem srcem, bo delo pač dobro in skrbno narejeno — v takem delu boš našla zadovoljstvo in srečo.

Oni, ki tako izpolnjujejo svoje dolžnosti, postanejo tako rekoč kralji svojega dela.

R. Trnovčan:

Straža pred Ljubljano.

Orlovske zgodbe iz našega gnezda.

4. Veliki dan.

Čez gore je zasvetila jutranja jasnina. Kamniške planine so zagorele v krvavi zarji, ki je pordečila nebo skoraj do zenita. Vzduh je bil svež in jasen, da bi človek zavriskal v široko polje.

Pri fari je zazvonilo, zvonovi so udarili v mogočno pesem.

Ob cesti so stali mlaji, beli in visoki kot da se hočejo vzpeti v nebo. V vrhovih so visele zastavice in kadar jih je stresel veter, so vztrepetale v šumeči pesmi.

Ob vhodu v vas je stal slavolok, ves odet v cvetje in zelenje. Strmel je čez polje proti Ljubljani in pozdravljal s trdimi črkami:

»Bog živi!«

Ljudje so se zgrinjali k prvi sveti maši. Stari očanci so jedrovito presodili pisane mlaje in vsakega je zgrabilo bridko pri srcu kot spomin na preteklost. Pa zatrli so v sebi bridkost in odhajali dalje, zadovoljno kimajoč s sivimi glavami.

Tisto uro so imele matere doma velike križe. Ni šala opraviti po troje drobiža v orlovski krog. In vsakemu se je mudilo. Vsak hip je pogledala izza vrat razkuštrana glava ali pa rdeča srajca in se ozrla po cesti, če že kdo prihaja. Pa cesta sredi vasi je molčala v jasnem jutru.

Pod hribom se je blestelo troje rdečih srajc. Bela cesta se vije mimo gozdov in trije Orlički so hiteli po njej proti fari.

Ko so stopili iz Zadola, je jeknil gor od Dravelj rezek klic orlovskih rogov. Udaril je ob glinške hribove, hipoma utihnil, nato pa vzplamtel v odločni koračnici. Orli so odhajali k fari.

Pred Domom je vse vrvelo. Naše vasi so dale najboljše, kar so imele. Orli so nemirno hiteli sem in tja, popravljali to, popravljali ono, naraščaj se je potikal za njimi in se brigal za potrebno in nepotrebno.

Skozi glavna vrata je planil z dolgimi koraki Lucijin Jaka, odsekovni predsednik.

Orlič Ciril se mu je plašno umaknil, nato pa zahrepenel: »Ko bom jaz pri članih, bom tak kot Jaka. Velik bom pa slovensko travico bom nosil čez prsi.«

Jožko ga je pa zavrnil:

»Jaz bom pa načelnik. Najboljše bom znal telovaditi in vsi me bodo ubogali.«

Pred Domom je zapela trobka. Z vseh strani je hitel orlovski rod in v par minutah je stalo ob cesti šest čet, pripravljenih na pohod.

Iz Doma je vzblestel prapor. Orel na njem je razširil krila kot da se hoče z velikim zamahom vzpeti pod nebo in zakričati v svet veličino mladega jutra. Prapor se je sunkoma približal prvi četi in obstal. Trobka je znova zapela, čete so stopile s šumečim korakom.

Od gruč gledalcev se je odtrgal gospod župnik in s krepkim korakom stopil za prapor. Zdelo se je, da je star bojevnik zbral rod, ki ga je sam vzgojil in ga povedel v boj.

Draveljski rogovi so zabobneli v odločno koračnico. Ljudje so odpirali okna in veselo pozdravljali. Rogovi so pa budili, planili v zvonko višino in umolknili.

Z zvenečo pesmijo so se oglasili rogovi mladcev in vzdrhteli v pesmi o preljubem veselju. Peli so prav do kolodvora.

Naraščaj ni videl tujih Orlov, tudi ni slišal pozdravnih nagovorov, ves se je zamaknil v orlovsko himno, ki jo je bruhala iz sebe godba v trepetajočih akordih.

Sprevod se je zvrstil po vasi do cerkve. Ni ga motilo gromovito klicanje, ker ga ni bilo. Pri nas ne pozdravljamo z gromovitim klicem, prijazen nasmeš je dovolj, vse drugo je odveč in je potrebno le v Ljubljani.

Orlovski rod se je zgrinjal v cerkev, da se zahvali za prejeto in prosi za vero, ljubezen in moč...

Popoldne je bil telovadni nastop. Ljudje so se zgrinjali z vseh strani in njih govorica je šumela v tistem pričakovanju kot da je v živi sili, zbrani za telovadiščem, skritega nekaj neznano velikega.

Povelje je jeknilo. Orli so stali pred vhodom na telovadišče kot da so pravkar vzrasli iz zemlje. V šumenje množice je udarila orlovska himna, da je odmevalo od neba. Množica telovadcev se je nagnila in stopila z bobnečim korakom na telovadišče. Gledalci so kriknili v občudovanju in se razvneli v navdušeni besedi.

Za Orli Orlice. Stopale so z mehkim korakom, kot da bi se bale izraziti z rahlimi gibi svojo notranjost.

Nato naraščaj, Ves rdeč in razgret je prihitel na telovadišče, da ga je komaj godba dohajala. Vsak izmed teh malih si je vklesal v srce, da prav on največ pomaga do lepote velikega dne...

Po telovadbi se je naraščaj razkropil po veseličnem prostoru. Pa ne za dolgo. Vaditelj Francelj jih je zbral s trdo besedo skupaj in jim oznanil:

»Pojdite domov! Drugo nedeljo pojdemo sami na izlet in se bomo veselili sami.«

Peljal jih je do cerkve, nato so se razkropili. Le malo jih je šlo nerado, a tudi tisti, ki so pozabili oči na dobrotah srečolova, so se kmalu osamosvojili. Krotki prepirčki na potu o tem, kaj je bilo lepo in kaj ne, so pričali, kako globoko so doživeli dan.

Ko so zavijali za hrib, je legel na faro mrak. Iz dalje je zadnjič zadonela orlovska himna in ugašala. Godba je odhajala.

Zvonovi so zapeli večerno pesem — — —

Br. žane:

Mladi zidarji.

»Ti, Ivane, ali že veš, da so prišli Ušakarjev stric iz Amerike?«

»Res?« sem se začudil in prenehal z delom.

»Res, res! Pojdi jih no malo pozdravit! Spodobí se, saj so te imeli včasih jako radi.« Rad sem ubogal mamó, ker sva bila s stricem res velika prijatelja. Ko sem še v sami srajci okoli lazil, so mi vedno kaj pripovedovali: o palčkih, pa o hudičku in kaj vem še o čem. In sladkorčkov so mi velikokrat prinesli, pa za birmanskega botra so se mi ponujali, češ, da mi bodo dali za darilo pipo tobaka. No, ponudbe seveda nisem sprejel, ker so stric med tem že odpotovali v Ameriko, kamor jo je baje tudi brat Nardžič pobrisal. Ušakarjevi so strica težko pogrešali pri delu in so jih vedno prosili, naj pridejo domov. Stricu se je tudi stožilo po domu in menda tudi po meni, pa so jo mahnili v rodno vas, seveda ne peš, ker bi bilo malo predaleč.

Urno sem zmikal pete in se čimdalje bolj bližal Ušakarjevi hiši, ki stoji na pobočju nizkega hriba, pol urice od nas.

»Šmentana reč, kaj bodo neki rekli, ko me bodo zagledali. Bogve, če me bodo še poznali?« sem ugibal med potjo in nisem niti opazil, kdaj sem prišel do hiše. Že sem hotel vstopiti skozi velika vežna vrata, kar zagledam pred hlevom malega Jožka, njegovi sestrici, Francko in Rezko ter sosedovo Micko. Bili so tako zamišljeni v igro, da me niso niti najmanj opazili. Pristopil sem bliže. Jožko je klečal na obeh kolenih in premišljeno pokladal bele stebričke enega na drugega. Sestrica Francka mu je zvesto pomagala, vendar pa bi bil Jožko raje videl, da bi bil sam gospodar. Zato sta se s Francko večkrat kaj sporekla. Rezka pa je nepremično stala poleg, oblečena v belo srajčko. Večkrat je kakšno pametno

pripomnila, pa jo je Jožko kaj hitro zavrnil, češ, taki, ki jim še sveča gori pod nosom, naj molčijo. Sosedova Micka je nekam plašno občudovala srečne sodobnike in jih je zavidala za krasne igrače.

»Čakaj, Francka, takole bo prav, vidiš?« je kazal Jožko sestrici, ki pa mu ni dosti verjela in je kar sama po svoje pokladala stebričke na steno.

»Naredi no, tako, kakor sem rekel! Saj vidiš, da boš imela premalo kamnov,« se je jezil Jožko. »Če ne se bom pa sam igral!«

»Kar poskusi, če imaš korajžo! Bom že mami povedala, boš videl!« se mu je odrezala bistra glavica.

»Daj, kaj misliš...«

»No, Jožko, le ne prehudo!« sem ga presenetil in stopil k njemu. Vsi štirje so kar ostrmeli. Francki so popadale iz rok opeke, Jožko pa se je naglo vzravнал in nejevoljno pogledal, češ, kaj nas motiš.

»Kaj pa delate?« sem jih vprašal, ko sem zagledal v lepi škatli lično izdelane stebričke.

»Hišo bomo naredili, hišo,« je hitela pojasnjevati Francka, Jožko pa jo je zavrnil:

»Ja, figo! Ti pa veš, kaj bo. Grad bo, grad.«

»Glad, glad,« je pritrdila majcena Rezka, ki še ni mogla izgovarjati črke r.

»Pa, kdo vam je vse to prinesel?« sem pozvedoval dalje.

»Štlic so plinesli, štlic iz Melike,« se je postavila zgovorna Rezka.

»Pa jih imate zdaj kaj radi?«

»O radi, radi! Jaz jih imam še rajši kot našo lisko, ki ima belega telička,« se je pohvalil Jožko.

»Jaz pa še bolj. Še rajši kot našo puto — kokodajsko, ki je meni jajčka znesla,« se je postavila Francka.

»Kaj pa ti, Rezka, koliko jih imaš pa ti rada?« Rezka je stopila na prste, stegnila ročici, rekoč:

»Tolku, tolku imam lada štlica!« Pa joj, nesreče! Malo se je preveč stegnila in omahnila je na še nedodelano stavbo, da se je vse zrušilo.

»Jej, presneta, kaj si naredila! U, kako si grda! Be-e! Na, to imaš, neroda!« jo je zmerjala Francka in jo pahnila stran. Rezka je nabrala veliko šobo in se spustila v jok. Jožko pa jo je podražil: »Mačka vleče dva meha...« Naprej pa že ni mogel, ker je začul strogi glas očeta, ki je prihajal po dvorišču.

»Kaj pa imate, da se vedno lajate kot psi?« je malo osorno vprašal starejša in pobral najmlajšo v naročje. »Le tiho bodi, Rezka. Nič se ne boj, saj si moja. Pa stric bodo tebi še kaj lepšega kupili. Konjička s piščalko, pa psička, ki bo lajal: hov, hov! Le tiho bodi, moja mala.« Rezka se je kmalu utešila in vsi trije smo jo mahnili k stricu v hišo, dočim sta Jožko in Francka začela znova graditi porušeno stavbo.

Pri stricu smo se prav dobro imeli. Marsikaj zanimivega so nam povedali: o Ameriki, o morju, o levih, o Indijancih itd.

Radio.

Gotovo ste že čuli o njem. Ko boste dorasli Vi Orličci, tedaj morebiti že ne bo več šol. Vsak bo imel svoj radio-aparat in bo poslušal pri njem učitelja, ki bo imel tudi svoj radio in si bo zapisoval njegove besede in nauke kar doma v sobi. V Ameriki je že tako na univerzah, da dijaki poslušajo potom radija slovite profesorje. Ko je bil v Chikagu kongres, so potom oddajnih radio-aparatov v vsem mestu in daleč po Ameriki in Evropi poslušali govore in pridige. V Avstriji je priključen brzovlakom poseben voz, kjer lahko med vožnjo poslušajo potniki koncerte in petje v Parizu, Madridu, Berlinu in drugod. — Izumili so že tudi, da boš potem radia ne samo poslušal opero in petje, ampak, da boš videl tudi nastopajoče igralce v gledališču in ti ne bo treba hoditi k igram. — Kaj več lepega še o radiu pa prihodnjic.

Avdijenca pri sv. očetu.

(Poroča Orlič Lojzek Dežman.)

3. septembra sem bil z Orli v avdienci pri sv. očetu. Zbirali smo se pred Vatikanom. Ko smo čakali ene ure, da so se vatikanska vrata odprla, smo bili kar malo razburjeni. Posebno dekleta se niso nič smejala kot sicer, ker so imela preveč dela z obleko. Vrata v Vatikan nam je odprla švicarska garda. Zakaj se tako imenujejo, res ne vem. (Pač, ker so ti vojaki iz Švice, Op. ur.) To so papeževi vojaki, ki so tako pisano napravljeni, da bi se jim moral človek smejati. Mi se jim pa nismo, ker nas je skrbela avdijenca. Častniki te papeževe garde so pa že tako lepi, da še nisem videl tako lepih vojakov. Ko smo šli po stopnicah v Vatikan, se je že tukaj videlo, da to ni navadna palača. Znotraj je zidano vse iz marmorja. Zunaj se Vatikan ne vidi bogve kaj, znotraj so pa to prekrasne dvorane. Če so še kje na svetu lepše sobe, ne vem; videl jih pa najbrž ne bom. Ko smo po stopnicah že precej časa hodili, smo prišli kar naenkrat na neko dvorišče, ki mora biti po mojem že v drugem nadstropju. Tega si nisem znal razložiti. Takoj nato smo bili v sprejemnih dvoranh. Če bi začel o njih pripovedovati, ne bi tako povedal kot bi rad. V teh dvoranh so nas sprejeli spet drugače napravljeni papeževi služabniki. To niso bili vojaki. Obleženi so bili vsi v rdečo svilo. Ti so nas porazvrstili po treh sobah, kjer smo čakali papeža. V naši sobi nismo videli, odkod bo sv. oče prišel. Bili smo tiho, kot še nisem bil v življenju. Kar naenkrat v prvi sobi zagrmí: Bog živi! Bog živi! Pokleknili smo in čakali, da je prišel papež mimo nas. Ko sem ga zagledal v beli obleki, mi je bilo jako čudno. Ko je prišel k meni in mi ponudil roko, da sem mu poljubil ribičev prstan, ga nisem bogve kaj videl, ker so mi silile solze v oči. Kako naj bi si bil kdaj mislil, da se bova s papežom rokovala! Ko se je sv. oče vračal v prvo sobo, smo šli za njim. Na svojem tronu je začel govoriti. Kaj je povedal slovenskim Orlom in Orličem, ste že brali. Meni je bilo samo to hudo, da ga nisem razumel. Med govorom sem videl šele sv. očeta natančno. Prav tak je, kakor ga vidimo na slikah. Med govorom sem pa samo tole mislil: pred papežem sem, pred Kristusovim namestnikom. Ej, Orlič, ob prvi priliki pojdite k sv. očetu. Ko je sv. oče odhajal, sem mu tudi jaz navdušeno klical: Bog živi! To avdienco bom pomnil vse svoje življenje.

Legenda o čebuli.

Živela je stara žena, ki ni bila dobra z ljudmi. V vsem svojem življenju ni storila nikakega dobrega dela.

Ko je umrla, so prišli hudobci in jo vrgli v ognjeno jezero. Tam, v ozadju pa je stal njen angel varuh in mislil: »Ali se res ne morem spomniti nobenega dobrega dela, ki bi ga bila storila, da bi ga povedal Bogu?« Naenkrat se nečesa spomni in reče Gospodu Bogu: »V svojem vrtičku je nekoč izpulila čebulo in jo podarila beračici!« Bog mu pa odgovori: »Vzemi ono čebulico, vtakni jo v vodo, da se starka prime koreninice in ako moreš, jo potegni iz jezera. Če se pa koreninice odtrgajo, tedaj mora ostati še nadalje v ognjenem jezeru in trpeti.«

Angel hiti k ženi, ji pomoli koreninice in začne previdno vleči — skoro jo potegne že na površje.

To pa opazijo drugi grešniki. Da bi se tudi oni rešili mukepolnega ognjenega jezera, se hitro primejo žene.

A hudobnost je še vedno kraljevala v srcu starke; z ного odrine vse grešne duše od sebe in kriči: »Samo mene naj potegne iz te goreče vode, moja je čebulica.«

Kakor je izustila te besede, se pretrga čebula na dvoje. Žena s svojim hudobnim srcem pade nazaj v jezero in gori do današnjih dni... Angel pa odide in tiho plaka za izgubljeno dušo.

Mladec v luči orlovskih načel.

Mladec je fant, ni več otrok.

Mladčev korak je zato krepak, beseda je resna, preden spregovori, trezno premisli, ali pa rajši molči.

Mladec vzgaja samega sebe ob vsaki priliki.

Mladec je točen; pride rajši nekoliko prej k sestankom kot je treba.

Mladec je vljuden; ako česa potrebuje, reče: prosim, in ko prejme, se zahvali: Bog plačaj.

Mladec je odkritosrčen; kar je storil, rad prizna, pa če tudi mora zato kaj pretrpeti.

Mladec spoštuje starejše, predvsem starše, duhovnike, učitelje, starejše ljudi in zlasti svojega vodjo mladcev.

Mladec je delaven: resno delo ljubi, v šoli duševno napreduje, ker se zaveda, da kdor je omikanejši, tudi lažje koristi svojemu narodu.

Mladec ljubi naravo; tabori, se sanki, je dober plavač in trezen turist.

Mladec ščiti slabotne; zaveda se, da pohabljenec, revež in sirote potrebujejo njegovih zdravih moči. Vsak dan opravi kako dobro delo.

Mladec je plemenit, odpusti takoj, ako ga je kdo razžalil in mu v znak sprave poda roko. O bližnjem sodi vedno plemenito.

Mladec bere samo dobre knjige in časopise; zaveda se, da je slaba knjiga strup za njegovo dušno lepoto.

Mladec je gentleman deklici; z njo se razgovarja navadno malo, vselej pa spoštljivo, kakor s svojo sestro. To ga napravi viteškega in vseskozi plemenitega fanta, sposobnega za človeško družbo.

Mladec je vdan sinu kat. Cerkvi; njo ljubi kot svojo Mater, ki mu deli milosti za dušo in ji hoče ostati zvest do smrti.

Mladec rad moli; zjutraj se priporoča za lepo življenje čez dan, zvečer si izpraša vest in se zahvali Bogu za prejete darove.

Mladec je vitez Jezusa Kralja in nebeške Kraljice Marije; on prejema pogosto sv. obhajilo in je Marijin kongreganist.

Izid tehničnih tekem l. 1926.

(Poroča vodstvo naraščaja O. P.)

I. Višji naraščaj.

(Številka v oklepaju znači udeležbo, druga pa točke, katerih je bilo največ dosegljivih 14.)

Stari trg pri Ložu (9) 7·73, Verd (6) 6·63, Vrhnika (6) 8·2, Šmartno pri Litiji (20) 10·20, Ježica (13) 8·26, Moravče (5) 8·4, št. Vid pri Stični (9) 8·51, št. Jernej (4) 9·3, Trbovlje (6) 7·75, Griže (18) 7·2, Celje (24) 11·5, Petrovče (9) 8·1, Raka (5) 7·9, Brežice (9) 8·5, Maribor, dijaško semenišče (18) 9·78.

II. Nižji naraščaj.

Radovljica (21) 10·66, Stari trg pri Ložu (17) 7·06, Verd (12) 9·13, Vrhnika (12) 9·37, Rakek (—) 8·1, Horjul (10) 9·7, Zagorje (13) 10·32, Ježica (7) 8·53, Šmartno pri Litiji (21) 10·09, Ljubljana, Sv. Jakob (9) 7·45, Dol pri Ljubljani (10) 8·3, Vrhpolje (7) 3·4, Moravče (11) 8·73, št. Vid pri Stični (11) 7·94, Trbovlje (22) 11·6, Griže (14) 10·—, Žalec (8) 7·7, Celje (26) 12·—, Raka (6) 7·9, Brežice (11) 8·4, Sv. Peter pri Mariboru (13) 7·68, Ptuj, dijaki (9) 9·79, Maribor, dij. semenišče (26) 10·2.

III. Vrste.

	Višji naraščaj:	Nižji naraščaj:
Ljubljana-Marijanišče	93·—%	94·—%
D. M. Polje	95·83%	90·73%
Ljubljana Krakovo-Trnovo	90·99%	96·49%
Zagorje	—	81·46%

IV. Tekma za prvenstvo mladcev.

Pavlič Josip, Ljubljana, Krakovo Trnovo	52·50%
Kopač Vinko, Ljubljana, Krakovo Trnovo	84·75%
Usenik Rafael, Ljubljana, Krakovo Trnovo	50·25%
Ramovž Anton, Ježica	66·—%

V. Dijaki.

	Višji:	Nižji:
Ljubljana-Marijanišče	98·6%	91·1%
Ptuj	—	95·4%
Maribor, semenišče	96·6%	98·0%

Izidi srenjskih prosvetnih in tehničnih tekem mladenk 1926.

(Poroča sestra Anica.)

Drage sestrice, poglejte tu ogledalo svoje pridnosti v letošnjem letu! Pomislite malo, če je vse prav in dobro ter tako, kakor bi morale biti! Vprašajte se, kaj in kje bo treba popraviti, kaj dopolniti, da boste drugo leto vse, prav vse najpridnejše in najboljše. Žalostna pa sem za vsemi onimi, ki sem jih — zastoj iskala. Drugo leto pridite vse, da pokažete, kaj zmorejo slovenske mladenke!

Izid tekem v posameznih krožkih je razvrščen po vrsti od najvišjega števila odstotkov navzdol: Zagorje 96·36, Sv. Jurij ob Ščavnici 93·63, Sv. Jurij ob Taboru 91·81, Šmartno pri Slovenjgradcu 90·90, Ljutomer 90·90.

Križevci 90—, Škofja Loka 90—, Verd 89-09, Rakek 89-09, Sv. Pavel pri Preboldu 88-10, Šoštanj 87-27, Radovljica 85-45, Tržič 84-50, Radeče 81-81, Trbovlje 80-91, Ziri 77-27, Železniki 74-54, Vrhnika 71—, Prevalje 67-05, Šmarje pri Jelšah 65-45, Moste pri Ljubljani 64-54, Jesenice 63-63, Tržišče 59-20, Konjice 58-20, Domžale 36-86.

Izidi srenjskih prosvetnih in tehničnih tekem gojenk l. 1926.

Draga moje male Orličice! Vsa pisma sem prebrskala, da bi našla kaj več poročil o vaši pridnosti. Hotela sem napisati dolgo, dolgo vrsto krožkov, v katerih so se Orličice kosale v tekmah, pa jih ni bilo več kot toliko. Pa mi je pravila marsikatera vaših sester voditeljic, da ste pridno pri učenju. Kaj vam je nazadnje zmanjkalo poguma, ali kali? In pri akademijah se tako imenitno odrežete in toliko vas je, pri tekmah vas je pa kar naenkrat zmanjkalo. Kaj ne, da se drugo leto ne boste prav ničesar bale in se prav zgodaj že začele pripravljati za nove tekme, da pokažete korajžjo in tudi vse drugo, kar znate. In se bodo naše Orličice postavile, da bomo kar gledali, kajne?

Letos je bilo takole: Križevci 98-29, Vrhnika 90-91, Zagorje 90—, Verd 88-18, Šmartno pri Slovenjgradcu 87-27, Rakek 85-45, Velike Lašče 83-97, Škofja Loka 83-63, Šoštanj 80—, Predoslje 78-20, Trbovlje 78-20, Št. Pavel pri Preboldu 77-27, Loče 76—, Železniki 74-54, Jesenice 73—, Domžale 68-18, Konjice 67-27, Mavčiče 65—, Ziri 60-90, Dolenji Logatec 60—, Šmarje pri Jelšah 60—.

Zdaj pa zopet na delo! Bog živi!

Kje je Jezus?

Neki anglikanski pastor je prišel v glavno mesto Anglije, v London, s svojo petletno hčerko. Z otrokom je vstopil v katoliško cerkev. Migljajoča večna luč je vzbudila v otroku močno pozornost. »Oče, zakaj pa je ta lučka?« — »Da oznanja pričujočnost Jezusovo, ki prebiva za malimi zlatimi vrati.« — »Oče, jaz bi pa rada videla Jezusa.« — »Vrata so zaklenjena, ga ne moreš videti.« — »Oh,« je odgovorilo dekletce, »kako bi rada videla Jezusa!« —

Vstopila sta tudi v protestantsko cerkev. Tu ni bilo nobene luči, nobenega tabernaklja.

»Oče,« je vprašala deklica, »zakaj ni tu nobene luči?«

»Ker tu ni Jezusa.«

Ta odgovor je deklico osupel. Potem je postala otožna. Od tedaj je govorila samo o katoliški cerkvi; protestantske ni hotela več obiskovati. To je napravilo na očeta globok vtis. Vedno bolj je spoznaval, da more biti človek samo tam srečen, kjer biva Jezus. Spreobrnil se je in sta postala s hčerko katoličana, da sta mogla biti tam, kjer biva v e d n o Jezus. —

Orlovske knjige.

Mladinske telovadne igre. Sestavljen v 2 zvezkih dr. Ivo Pirc. — Lahko rečemo, da so to naše najlepše otroške igre. Vsak odsek naj jih ima in vsi vaditelji naraščaja. Prvi zvezek je pošel, drugega je še nekaj v zalogi. Naročajte pri Društveni nabavni zadrugi.

Sv. Stanislav. Napisal M. Štular. Zadnjič smo Vam priporočali sv. Alojzija, danes pa sv. Stanislava. Ta Vam je še bližji. Le pridno ga berite in si zapišite tudi kaj v srce, da boste tudi Vi malo zahrepeneli po krščanskih popolnostih, ki so tudi v orlovskem programu. Knjiga se naroča pri oo. jezuitih v Ljubljani. Kaj primerna bi bila za Miklavževo ali božično darilo. Prosite domače ali strica!

Iz naraščajskega življenja.

Hudi breg, 12. nov. 1926. — Dragi g. urednik! Zadnjič sem prejel številko orliškega lista »Vigredi« in mi je nadvse ugajalo tisto iskreno kramljanje gospe Selme: Od srca do srca. Da bi to Vi imeli v »Orliču«, to sem si tedaj zaželel jaz. Veste, kako je mlademu fantu včasih težko, ko se naenkrat znajde samotnega sredi široke ceste življenja. Pa nastane vihar: v srcu, v duši, pa nima človeka, na kojega bi se naslonil, mu zaupal težave, ki tarejo mlado srce. G. urednik, da Vam zaupam, čutim neko privlačnost, saj tako pristržno kramljate v odgovorih, kako težko živimo mi na Hudem bregu. Jaz sem dovršil že vse šole in sedaj čakam, da bi šel kam v rokodelstvo, ker pravi g. učitelj, da sem brihten. Saj bi najraje študiral, tako me žene srce. Ne veste, Orliča, v naglici vsega preberem, tako sem nestrpen, pa ni mogoče drugače. Tu imam samo slabo tovarišijo. Da bi Vi vedeli, kaj vse slabega delajo in govore moji tovariši. Samega me je sram, pa se ne upam nastopiti, ker so me pritegnili popolnoma v svoj krog. Kar ne smem pomisliti kaj bo. Upam, da se rešim te tovarišije. Pa da bi imeli tu vsaj Orla, da bi mogel dobiti dobrega tovariša. Ni niti enega! Oprostite mojim odkritim besedam, pa mi svetujte, kako naj si pomagam. — Jožko Kernc.

Odgovor: Pismo sem priobčil, kar mi oprost. Že sem že sam, da bi se z mladimi fanti takole pomenil o vsem, kar mi bodo pisali. Tudi jaz bom pisal od srca do srca. Tvoje razmere so hude, kot Hudi breg, na katerem se vse vali navzdol, a vendar ni brez upanja. Ti lahko storiš največ! Odrastel si in postaneš lahko njihov rešitelj. Kakor si mi pisal že zadnjič, od cerkve je dve uri hoda, vendar skušaj priti skupaj z domačim g. župnikom in mu vse razložiti. Je to skrajni čas! On bo vplival na starše tvojih tovarišev in v šoli jih bo poučil. Ti boš imel lažje delo. Poučeni bodo tako od starejših, ti jih pa s svojim zgledom in prijaznostjo odvrcaš od zlega. Naprej pridobi tiste, ki kriče; ti so najmanj slabi. Potem bodo pa ti za dobro stvar najbolj vneti. Toliko za danes. Poskusi in mi zopet piši. — Urednik.

Sestri Ivanki v Zalogu. — Prav imaš, da je doma najlepše. A koliko jih je tako srečnih, da so lahko vedno doma, vso svojo mladost? Šola, šola, to je tisto okno v svet, ki je tako odločujoče za marsikoga. Ti imaš doma dobro mamico in atka, da te takoj poučita, ako vidiš kaj slabega v tvojem obnašanju, ki je verna slika tvoje notranje neurenosti v duši. Vendar, koliko je otrok iz delavskih družin, ki so prepuščeni čez dan samemu sebi. Koliko gorja se razpleta po dušah teh zapuščenih. Nimajo doma, še manj pa njihovo srce, ki je brez vodnika. Prva sapica, prvi greh, kako hitro se širi v duši otrokovi nov in vedno hujši. Ali imaš srce za svojo sošolko? Ali ne boš stopila po šoli do nje in ji rekla: Minka, ne tako! Kam prideš po tem potu? Bog mora iti vedno pred nami, kot v puščavi pred Izraelci. V slabo družbo lahko hitro prideš, padeš lahko še hitreje, a kje je predragocena duša, kje lepa, neomadeževana mladost? Pridi večkrat k naši mami, pri nas je ljubko doma, pri nas boš postala zopet dobra! Ivanka, to je delo mladenke!

R. K. v Središču. — Pišeš: »mojega imena ne v Orliču«. Čuden stavek, kakor da bi se bal in morebiti celo sramoval, da si Orlič. Ko si bil v prejšnjem kraju, si bil pa še tako korajžen! Bogve v kakšni družbi se nahajaš. Bodi odločen in vedno odkrit Orlič! Piši!

Ante.

Ruski car Peter Veliki in mužik.

V znamenitem ruskem samostanu so živeli učeni menihi, ki so se pečali tudi z zvezdoznanstvom. Nekoč jim pošlje car Peter Veliki poziv, da mu morajo tekom treh dni povedati, koliko je zvezd na nebu in kaj bo car v tistem trenutku mislil, ko bo prišel k njim na obisk. Menihi so se prestrašili te težke naloge in so hodili potrti po samostanu in si belili glave. Tretji dan prinese v samostan mužik (kmet) vrečo moke in se čudi, da so menihi tako potrti. Ko mu razodenejo svojo skrivnost, jim on hudo-mušno odgovori, da naj prepustijo rešitev le njemu. Samo ta pogoj jim je stavil, da mu mora prvi predstojnik za tisti dan prepustiti svojo obleko in da bo tako on igral njegovo vlogo.

Četrti dan je prispel car Peter z mogočnim spremstvom. Vsi menihi so bili navzoči ob sprejemu in car se je takoj podal k predstojniku — preoblečenemu kmetu —, ki je imel v rokah ogromen zavoj papirja. Na carjevo vprašanje, koliko je zvezd, mu začne mužik razgrinjati velikanske papirje, ki so bili polni najmanjših pičic, in ko je vse razprostrl, je rekel carju: »Visokost, toliko je zvezd na nebu, kolikor je teh pik na papirju; blagovolite jih prešteti. Car se je nasmehnil iznajdljivosti in je bil zadovoljen z odgovorom. Na vprašanje, kaj da v trenutku misli, mu je mužik odgovoril: »Gotovo to, da je on predstojnik, je pa v resnici samo mužik.« Po teh besedah je skočil iz meniškega oblačila in jo odkuril dobro nagrajen veselo domov.

Orličeve uganke.

1. Demant.

a
a a a a a
a a a c h
k i l l n n o
o p p p p
r r r r s
v

1. soglasnik,
2. dež,
3. nasilen človek,
4. poljsko orodje
5. sorodnica,
6. ravnina,
7. samoglasnik.

2. Besedna uganaka.

Vid, rod, tod,
Had, raka, trak.

Iz črk teh besed sestavi
pregovor.

Po sredi navzdol dobiš vremensko nezgodo.

3. Posetnica.

Iv. Cene Poper

Kaj je ta mož?

4. Vraza.

Z „v“ je zelena rastlina,
z „t“ je cvetoča krajina.

Kdor reši nove uganke, bo prejel lepo
datilo za novo leto 1927. Uredništvo.

Nagrado za rešitev ugank v 1. štef.
je prejel Bolhar France.

Otroško lep in blagoslovljen božič! — Ured. Ante.

Razpis nagrad za „Orliča“.

Mil. g. prošt Andrej Kalan je poklonil uredništvu 150 Din za sotrudnike našega lista. Zato razpisuje uredništvo 3 nagrade po 50 Din.

- I. Razpravo o kateremkoli izmed naših velikih mož dr. A. Mahnič, dr. Fr. Lampe in dr. J. Krek.
- II. Naš list „Orlič“ v 7 letih. (Kaj je prinesel lepega?)
- III. Leposloven spis iz naraščajskega življenja.

Vsak spis od I. do III. mora obsegati vsaj 3 strani „Orliča“. Rok za upošiljanje traja do 31. januarja 1927. Udeleži se lahko vsakdo, samo da napravi spis samostojno, oziroma naj navede vire ad I. — Vabimo zlasti diiaštvo.

Uredništvo.

Najpridnejši naročniki „Orliča“.

Vodstvo naraščaja je razposlalo okrožnico za agitacijo za »Orliča«. Do 1. januarja moramo doseči število 5000 naročnikov. Vsak Orlič naj skuša pridobiti še enega naročnika. — Da bo večje zanimanje, bomo danes priobčili nekaj odsekov, ki imajo naročenih precej »Orličev«. Na žalost moramo poročati, da marsikateri odsek ima naraščaj, pa niti enega naročnika »Orliča«. Tam je spanje in zima! Največ naročnikov ima še vedno odlični Vič 120. — Za njim Trbovlje 105, št. Vid, dijaki 100, Šoštanj 70, Jesenice 65, Ljubljana — dijaki Marijanišče 53, Koroška Bela 50, Prevalje 50, Sv. Jurij ob Juž. ž. 50, Sv. Benedikt v Slov. goricah 45, Medija-Izlake 40, Krakovo-Trnovo 40, Cerknica 40.

(Dalje prihodnjšč.)

VSEBINA: Jaslice. — Alojzij — naš varuh. — Sobica sv. Stanislava. — Takega ni kot je sosedov Jakec. — Moj božični večer 1. 1916. — Sport. — Kipar. — Straža pred Ljubljano. — Mladi zidarji. — Radio. — Avdijenca pri sv. očetu. — Legenda o čebuli. — Mladec v luči orlovskih načel. — Izid tehničnih in prosvetnih tekem. — Kje je Jezus? — Orlovske knjige. — Iz naraščajskega življenja. — Ruski car Peter Veliki in mužik.

»Orlič«, glasilo orlovskega naraščaja in mladcev, izhaja vsak mesec. — Izdaja ga Društvena nabavna zadruga v Ljubljani, Ljudski dom (Rasberger). — Uredništvo in upravnništvo: Ljudski dom, Ljubljana. — Naročnina za odseke, ki naroče vsaj 20 izvodov pod skupnim zavitkom, 8 Din letno, za vse druge 12 Din. — Urednik: A. Kordin, Marijanišče, Ljubljana. — Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.